

Грабналъ си тежакъ боздоганъ,
Васедналъ си врана коня,
Че ми са ясно спровикналъ:
Ето ти ида боленъ първане,
Желта блѣдна вощенице!
Да ти убадя какво искамъ,
Какво искамъ за вечеря,
Какво обичамъ за сутринъ
И що желая западни.
Искамъ първане желая:
Тъжи вечеръ жалта ти глава
На остаръ колъ средъ ливади,
За сутря блѣдна ти снага
На зеленъ яворъ да виси,
Западния да сжмъ стопанъ
На сичко ти иманіе,
А за вечеръ, а за вечеръ—
Съ тънка неда на дюшеци.
Спровикна са боленъ първанъ,
Отъ викъ му поле за еча,
Пръпнаха птички отъ дръвїе,
И конче му страшно по цвили
Съ крака земе ровеше,
До поясъ ринеше трапища,
Одговори му първанъ сардито:
Ой та тебя анатемо!
Не си носи глава заколъ,
Ни снага за зеленъ яворъ,
Немамъ имане за тебя
Не ти прилича да лежишь
Съ тънка неда на дюшеци,
Най ти прилича грознико,
Глава ти бостанъ да пази,
Снага ти на яворъ дависи,
Да я калвжтъ черни врани.
Готовъ ли си, песи синце!
Ако не си приготви са!
Видедемъ сега що искашь,
И какво ти са пада.
Разсърдени два юнака,
Кипнаха имъ въ силни снаги,
Въ силни снаги люти сърца,
Люти ми сърца юнашки.
Влуснаха коніе хранени,
Хранени коніе юначни
Идвата люти огнени,